

0602 – 2. juni

Jeg hadde min lyst i menneskenes barn. Ord 8: 31.

Vår store hoved-villfarelse, inngytt av slangen i syndefallet, er at vi ikke ser på Gud som en Gud, en hjelper og frelser. Men som en hard dommer, en arbeidsleder, som bare krever innsats fra vår side.

Herren har et ganske annet sinn. Hans høyeste ønske er å få gjøre oss godt. Derfor har han sin lyst i å bo nær menneskenes barn på jorden. Der har han et stort, uavbrutt sykehus. Fullt av elendighet, av smerte og nød. Der finner han det som tiltrekker ham. «Dette er mitt hvilested», sier han, «her vil jeg bo, for det er etter mitt velbehag».

En dag var Jesus sulten og hadde sendt disiplene inn i en by for å kjøpe mat. Da kom det en kvinne ut fra byen, en svært syndig hedningekvinne. Jesus taler med henne. Hennes samvittighet vekkes, og hun forstår «hvem han var som sa til henne: «Gi meg å drikke»». Rammet i sin samvittighet, men glad i håpet, løper hun for å be flere hedninger komme til Jesus.

Nå kommer disiplene med maten, og sier: «Rabbi, spis!» Men nå hadde han ikke noe behov for mat. Han var blitt mett. Han hadde møtt noen stakkars syndere som trengte frelse. Og nå sier han: «Jeg har mat å ete som dere ikke vet om».

Her får du et blikk inn i Frelserens hjerte! Her ser du hva som er hans lyst blant menneskenes barn. Det er hans mat, hans hvilested, hans lyst, å få gjøre dem godt. Derfor er det hans lyst å bo blant menneskenes barn.

Denne hans lyst er ikke noe tilfeldig, noe som går over. Men er hans dypt rotfestede, evige natur overfor menneskene. Det har det ene århundret og årtusenet forkynt for det neste, helt fra verden ble til.

Og årsaken er dyp. Gud skapte mennesket i sitt bilde. Gud skapte dem til å være hans barn, hans lyst, som skulle leve i samfunn med ham. Og når han, denne jordens herre, skapte menneskene, skjedde det ikke på samme måte som med de øvrige skapningene, i ett nu, bare ved et allmektig: Bli! For menneskenes skyld ble han en virkelig Skaper. Med mye strev og omhu formet han menneskets legeme av en jordklump. Blåste så sitt eget hellige vesens livsånd inn i ham. Så «ble mennesket en levende sjel».

Ikke før har menneskene kommet på plass i Edens hage, så er den kjærlige Frelseren midt iblant dem, og vandrer sammen med dem under trærne i hagen.

Ja, tenker du kanskje, da gikk det vel an, det var ikke så underlig. Men har du tenkt på at det var først gjennom vårt fall, vår synd og nød, hans lyst til å bo blant oss ble virkelig sterk og varm? For slik er det altså. Nå begynte hans evige, guddommelige dyp av barmhjertighet mot oss å bruse i ham.

Hans «livs sønn» var falt i fiendens hender. Det kunne hans hjerte ikke akseptere. Gud er kjærlighet, og han har lyst til liv.

Foretar vi en vandring gjennom den gamle pakts dager, vil vi se hvordan den kjærlige Frelseren har gått ut og inn blant sine fattige syndere, og reist seg en bolig blant støv og aske.

Går vi til ørkenen hvor han oppsøker Hagar, ser vi hvor vennlig han taler til denne egyptiske trellkvinnen fra Abrahams hus. Vi går videre til Mamres lund, til Betel, og derfra til Pniel og Horeb, der Herren viser seg i den brennende busken.

Så bør vi også stanse opp og se den underbare sky- og ildstøtten, og også der få se hans ansikt. Tenk bare på hvordan han hver éeneste dag i førti år kledde seg i skyen om dagen, og om natten i en brennende ild. Og det bare for å være en veiviser for et hardnakket folk, og for å skygge for solens hete, og som et skjold og en lykt i mørket.

Jovisst måtte det være en stor lyst i menneskenes barn som drev ham til dette. Vi kunne gå videre til Ofra, der Gideon ser den kjære Frelseren sitter under et eiketre. Og videre til Jerusalem og til templet, der han bor over nådestolen.

Men hvorfor reise så langt? Nå har vi ham jo nærmere! Gud er blitt åpenbart i kjød. Hva er det vi ser i julen, i krybben i Betlehem? «Et barn». Ja vel, et barn, og hele tiden dette som han har sagt: Jeg har min lyst i menneskenes barn.

Gud kommet i kjød, Gud i krybben, Gud svøpt i morens fang, Gud ved en mors bryst. Her steiler tanken. Her skjelver ens knær. Her undrer hjertet seg. Underet er for stort for svake menneskebarn. Godt at øynene våre er sløve. Godt at vi bare ser dette som på avstand, fatter knapt tusendedelen av det! Ellers ville vi ikke kunne leve, det ville kvelt oss, vi hadde ikke tålt det.

Men den måten han fulgte Israel på, og hadde samfunn med dem i den gamle pakt, var ikke den rette måten for ham å bo på, hos menneskenes barn. For ham var dette for fremmed et forhold, for kaldt et vennskap. Mellom ham som Gud, og de fattige synderne, var svelget ennå altfor stort. Like skapninger får lettere samfunn med hverandre. Derfor ble han selv et menneskebarn, i blods slekt med oss. Han ble vår bror.

Dette kan vi selvsagt skyve fra oss, som om det ikke betyr stort. Men serafene har nå allerede sittet i to tusen år i det høye, og sett ned i dette kjærlighetens dyp hvor de ikke kan se bunn. Og fra denne dype brønnen øser de i hellig undring og fryd budskapet i alle sine hallelujasanger. Ordet var hos Gud, og Gud var Ordet, og Ordet ble kjød og bodde iblant oss. Å, evige nådes under!

Hva var det så som drev ham til dette? Ganske enkelt at han hadde sin lyst i menneskene, og ikke bare i engler. Min lyst er i menneskenes barn.

Men hvor har han fått denne lysten fra? «Hvorfra?», spør du. Fra sitt eget hjerte! Og her står vi ved enden. Lenger er vi ikke i stand til å se. Så høyt elsket Gud verden. Han elsket – derfor elsket han. Lenger kommer vi ikke.